

Inhoudsopgave

Deel I

Fort Lauderdale, woensdag 22.06.2011
Lief dagboek, woensdag 22.06.2011
Vlucht, woensdag 22.06.2011
De uitvaart, vrijdag 24.06.2011
Samen verder, zaterdag 25.06.2011
Op stap, zondag 26.06.2011
Long Island, maandag 27.06.2011
De vondst, maandag 27.06.2011
De waarheid, maandag 27.06.2011
Kroost, woensdag 29.06.2011

Deel II

Langley, vrijdag 24.06.2011
De notaris, woensdag 29.06.2011
Plannen, woensdag 29.06.2011
Day after, donderdag 30.06.2011
Contact, donderdag 30.06.2011
Afvaart, donderdag 30.06.2011
Een klein hoekje, donderdag 30.06.2011
Achtervolging, donderdag 30.06.2011
De vaart eruit, vrijdag 01.07.2011
Het einde, vrijdag 08.07.2011

1. FORT LAUDERDALE

Woensdag 22 juni 2011

Emily was haar huis uitgevlogen en begon nu in het vliegtuig pas enigszins op adem te komen. Ze vroeg zich af of ze haar appartement überhaupt achter zich op slot had gedaan. Later kon ze nog wel even haar buurman bellen om te vragen of hij de kat zo nu en dan wat voer zou kunnen geven. Ze slaakte een onhoorbare diepe zucht. Het monotone gezoem van het vliegtuig bracht de rust weer enigszins terug.

Ze zat over het algemeen rustig in een vliegtuig, maar ze vloog dan ook graag businessclass. Vandaag was er echter in allerijl geen gelegenheid meer geweest om daarvoor tickets te bemachtigen, en dus reisde ze nu weer gewoon zoals ze dat vroeger ook altijd noodgedwongen gedaan had. Haar enige angst was dat ze een stoel zou treffen naast een te groot, onfris figuur op zoek naar een vrouw, of midden in een club kleine kinderen. Maar dat was dit niet keer het geval.

Ze zat aan het uiteinde van een rijtje van vier en had voldoende plek om haar benen wat te strekken en haar ogen even te sluiten. Ze keek even vluchtig om zich heen, maar ontdekte niets dat de moeite waard was om haar ogen voor open te houden. Niet de gebruikelijke vale inrichting van het toestel, niet datgene dat zich afspeelde op het schermje achter op de stoel voor haar en niet één van haar medepassagiers. Ze zou het liefst een groot glas witte wijn bestellen, maar de vlucht was te kort en daarmee het risico te groot dat ze op die manier anders dan volledig nuchter zou aankomen. Niet echt gepast in dit geval en dus bestelde ze maar niets en probeerde een beetje te rusten. Zodra het daarvoor bedoelde lampje uitging klikte ze haar gordel open, schoof wat onderuit en liet haar gedachten de vrije loop.

22 juni 2011. Vandaag was zo'n dag die ze zich waarschijnlijk nog lang zou heugen. Het bericht van het verpleegtehuis was toch nog behoorlijk als donderslag bij heldere hemel gekomen. Mevrouw Houston had inmiddels dan wel de leeftijd van 99 jaar bereikt, maar nooit eerder waren er tekenen geweest dat haar gezondheid echt te wensen overliet. Nu leek het echter ook ineens menens. Het verpleegtehuis belde met het verzoek direct te komen, want het zag er niet

goed uit. Emily sprak mevrouw Houston eigenlijk nog maar zelden. Hun relatie was behoorlijk verwaterd de laatste jaren, al had ze best veel aan haar te danken. Op de cruciale momenten in haar leven had mevrouw Houston haar altijd onder haar vleugels genomen. Met name direct nadat Emily's moeder was overleden.

Van haar ouders kon Emily zich alleen haar moeder nog vaag herinneren. Een klein vrouwtje, niet echt bescheiden en veel afwezig, dat was het wel zo'n beetje, en zelfs dat was niet veel meer dan een vermoedelijke herinnering. Het zou net zo goed een fantasierijk beeld kunnen zijn dat ze in de loop der tijd zelf had gecreëerd, al dan niet gebaseerd op een daadwerkelijke herinnering. Ze had in ieder geval maar kort voor haar gezorgd en was omgekomen bij een ongeval toen Emily een jaar of vier was. Mevrouw Houston kon er nooit goed over praten. Haar grootouders had Emily ook nooit gekend trouwens, schijnbaar waren zij omgekomen in de oorlog. Ook daar werd niet over gepraat en mevrouw Houston wist die onderwerpen altijd zorgvuldig te vermijden. Emily wist ook dat ze niet bespreekbaar waren en dus vroeg ze er ook niet naar. Toen niet en nu nog altijd niet.

Mevrouw Houston had alleen ooit desgevraagd verteld dat zij haar moeder had leren kennen via de kleuterschool waar Emily nog maar kort naartoe ging op het moment waarop haar moeder verongelukte en dat mevrouw Houston toen het heft in handen had genomen en direct had aangeboden om Emily's zorg op zich te nemen. Blijkbaar was de band tussen beide vrouwen nog maar vers maar toen al hecht. Mevrouw Houston was bij het overlijden van Emily's moeder eigenlijk al op een leeftijd dat de zorg voor een kleuter geen goed idee meer was en dus woonde Emily al vanaf haar vroegste herinnering in verschillende weeshuizen en later bij diverse pleeggezinnen in huis, maar ook daar zat de roulatie er altijd flink in. Mevrouw Houston had er telkens weer voor gezorgd dat zij elders werd ondergebracht. Tot haar achttiende; vanaf die tijd woonde Emily alleen met haar kat op een fors driekamerappartement in New York en dat beviel haar goed. Mevrouw Houston zat in Florida wat te ver weg om vaak te bezoeken, maar toch was er nog altijd contact zo nu en dan. Met haar verjaardag, met Kerst. Hartelijk en warm, dat wel, maar ook altijd enigszins afstandelijk.

En nu was misschien wel incens het afscheid daar. Dat voelde toch wat vreemd nu ze erover nadacht. Ze zou daarmee toch de laatste persoon verliezen die nog enigszins aanvoelde als familie. Het voelde alsof ze als wees nogmaals wees dreigde te worden. Als dat al mogelijk zou zijn.

Toen het betreffende lampje ging branden en de stewardess het verzoek omriep om de gordels weer om te doen voor de landing, besefte Emily ineens dat ze het grootste deel van de vlucht niet bewust had meegemaakt. Ze schoof snel